

Dovolací soud odpověděl k této otázce ve shodě s prvním soudem kladně.

Tolik rozumu a tolik soudnosti lze za nynějších životních poměrů a hledíc k nynějšímu způsobu školního vyučování zajisté podle § 1297 obč. zák. předpokládati i u desítiletého hochu, že si uvědomí možnost nebezpečí, spojeného s dotekem elektrického vedení a proto nelze ho sprostiti viny, dal-li se, ať již zvídavostí nebo rozpustilostí, svěsti ke zjištěnému neprozřetelnému jednání.

Poněvadž na straně žalovaných jest hrubší zavinění podle § 1299 obč. zák., u hochu však menší nedopatření po rozumu § 1297 obč. zák., jest spravedливо, by tento rozdíl v zavinění došel výrazu také při rozdělení škody podle § 1304 obč. zák.

Dovolací soud má za to, že odpovídá míře zjištěného oba-
polného zavinění, by žalovaní hradili dvě třetiny škody a žalobce nesl jednu třetinu škody ze svého, a proto byl rozsudek odvolacího soudu změněn v ten způsob, že zažalovaný nárok na náhradu škody jest vůči obci města H. a A. co do důvodu po právu dvěma třetinami a pouze jednou třetinou po právu ne-
trvá.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 9. ledna 1923, č.j. R v I 778/22—1.

I.

Obmezila-li během sporu žalující strana svůj nárok jen na útraty sporu, jest sice proti rozsudku o útratách rozhodujícímu podati rekurs, avšak bylo-li vzneseno odvolání, nelze je přece odmítnouti, nýbrž vyříditi věcně.

Žalobce žaloval na vydání určitých věcí, během sporu obdržev věci vydány, obmezil žalobu na útraty, o nichž první soud rozhodl rozsudkem, zamítnuv žalobcův nárok na ně.

Žalobce vznesl proti rozsudku tomu odvolání dvojmo a žalovaný podal odvolací sdělení.

Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné, jelikož jím vzat v odpor jen výrok o útratách a tu měl býti podán toliko rekurs, aniž lze to uznati za formální vadu, poněvadž z obsahu spisu jest patrné, že strana zamýšlela podati odvolání. Odpůrci nebyly přiznány útraty odvolacího sdělení, jelikož v něm nepřipustnost odvolání neuplatnil.

Žalobce podal rekurs proti usnesení tomu, který soud odvolací předložil v úvaze, že, ač jde jen o otázku útratovou, pokládá tento opravný prostředek za přípustný, když otázku, o kterou šlo, věcně nevyřídil, nýbrž vyříditi odmítl.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu a nařídil odvolacímu soudu, aby nehledě k odmítacímu důvodu, vyřídil odvolání ve věci samé. Důvody:

Ustanovení § 55 c. ř. s. má zřejmě na zřeteli případ, kdy rozhodnuto bylo současně o hlavním nároku a o útratách, které tvoří jeho příslušenství, a opravný prostředek směřuje jen proti výroku o útratách. Když však žalující strana obmezila žalobu jen na útraty sporu, žalovaná důvodu žalobního neuznala a musí býti následkem toho jednáno a rozhodnuto o právním důvodu žaloby, přestávají býti útraty sporu příslušenstvím a stávají se samy hlavním nárokem. Jestliže pak, jako v tomto případě, opravný prostředek, podaný proti rozsudku rozhodujícímu o žalobě na útraty obmezené se týká věci samé, nemůže býti odmítnut proto, že byl podán ve formě odvolání a nikoliv ve formě rekursu. Odvolání strany žalující, jež přizpůsobila tento svůj opravný prostředek formě, ve které bylo vydáno rozhodnutí prvního soudu, mělo býti tedy soudem odvolacím meritorně vyřízeno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 30. ledna 1923 R I 31/23.

II.

I tenkrát, když druhá stolice v otázce útrat o stížnosti rozhodnouti odmítne, jest další opravný prostředek vyloučen.

Okresní soud v Ú. předal dodatečné projednání pozůstalosti tamnímu notáři a přisoudil jemu odměnu 560 Kč, již uložil dědici zaplatiti.

Dědic učinil podání řízené na okresní soud, v němž stěžuje si, že přisouzený obnos jest tuze veliký, zvláště když jednalo se jen o přehlédnutí 4 parcel při prvním projednání pozůstalosti, žádá o zmírnění přisudku aspoň na polovic.

První soud předložil podání zemskému soudu jako rekurs, kterýž soud přípisem ze dne 8. listopadu 1922 R III 796/22 vrátil podání soudu okresnímu, aby bylo podateli s tím doložením vráceno, že rekursní soud podání ono nepokládá za rekurs a nemá žádné příčiny o něm jako rekursu rozhodovati. Dědic podal